

CSAK EGY

SRAÁC

ÉS A
BITANG HŐSÖK

ILLUSZTRÁCIÓ:
ERICA SALCEDO

GREG JAMES

CHRIS SMITH

NEM MINDEN HŐSNEK VAN SZUPEREREJE.

Nem hiszed? Pedig
Murph Cooper az élő példa.

BÁR NINCS SZUPERKÉPESÉGE,
mióta ő lett a Szuper Zérók vezetője,
egy csomó rosszfiút elkaptak már.

De hamarosan sokkal nehezebb lesz
hősnek lenni...

Egy messzi-messzi, szigorúan titkos börtönben
a világ legrettegettebb szupergonosza
megtöri harminc éve tartó némaságát.

És hogy mik az első szavai?

..HOZZÁTOK
IDE
MURPH
COOPERT!..

www.delfinkonyvek.hu

3299 Ft
MX-1492

Többet szeretnél tudni?

CSAK EGY SRÁC

ÉS A
BITANG HŐSÖK

GREG & CHRIS
JAMES SMITH

ILLUSZTRÁCIÓ:
ERICA SALCEDO

1.

Amasis kincsei

— részlet —

Egy szuperhősökből álló, bűnözés ellen harcoló csapat működtetése bonyolult feladat, különösen akkor, ha valaki nem mondhatja el az anyukájának.

Még rosszabb – gondolta Murph Cooper, amint az órájára pillantott –, *ha az illetőnek fél nyolcra otthon kell lennie.*

Meg kellett ígérnie az anyukájának, hogy időben hazaér egy nyári vakáció végi, különleges, házhoz szállított vacsorára, de már hét negyven volt, és még csak el sem kezdte az akciót.

– Kezdjük! – szólt Murph a csapata többi tagjához fordulva. – Gyerünk!

A Szuper Zérók öt tagja fölfelé igyekezett az előttük lévő kavicsos kocsifeljárón. Előttük impozáns kőépület emelkedett. Kapujának egyik rézkilincsen nagy felirat függött.

Rajta ez állt: **A múzeum zárva.**

Murph odahívta a csapatát az út egyik oldalára, ahol egy nagy szökőkút mögött meglapultak.

– Ez az a hely – sziszegte a csörgedező víz fölött.

– És akkor most mire kell készülnünk? – kérdezte Mary, akinek a csillogó sárga esőköpenyéről visszaverődött a késő délutáni napfény. – Azt hiszem, túlzás lenne azt remélni, hogy a HALO egység most az egyszer valami hasznos információt ad nekünk.

Murph kihúzott a zsebéből valami telefonszerű tárgyat, és mereven nézte a zöld árnyalatú képernyőt. Szöveg gördült át a tetején.

RABLÁS FOLYAMATBAN... HATÁSTALANÍTANI!

Alatta volt egy térkép, amely villogó jellel mutatta a múzeum helyét, és pontosan mellette egy apró, szárnyas Z betű jelezte az ő helyzetüket. Ezt a kézibeszélőt HALO egységként ismerték, és ez volt a Szuper Zérók egyetlen kapcsolata a Hősök Szövetségével. Hónapokkal korábban Miss Flint, a Szövetség vezetője adta át Murphnek azon a napon, amikor ők a valaha létező legfiatalabb Hősökké váltak, akik csatlakozhattak a legendás, de köztudottan titkos szervezethez.

Murph visszagondolt arra a napra. Egyikük sem tudta, mi vár rájuk. Valójában mi is történik, ha egyszer valaki szuperhős lesz? Létezik-e egy különleges bolt, ahol az ember beszerezheti az öltözékét? Ellátják-e az illetőt egy klassz, min-

denhez jó övvel és egy csomó kis kütyüvel? Odaköltözik-e egy tőporódott, öreg komornyik, hogy tanácsot adjon, amikor az egész hősies bolondozás valakinek érzelmileg már túl sok lenne?

Murph most mindegyik kérdésre tudta a választ, ami – minden különleges sorrend nélkül – nem, nem és nem.

Valójában annyit tudott, hogy a Hősök világa szemlátómást nagyot változott a néhány évtizeddel ezelőtti „Aranykor” óta. Mostanában a Hősök rejtőzködve működtek attól féltve, hogy lelepleződnek, és pánikot keltenek egy olyan világban, amely minden szokatlan vagy nehezen megérthető dologtól megrémül. Így a küldetéseiket titokban hajtották végre, és a Szövetségtől csak a legalapvetőbb információkat kapták. Rajongó tömegek, újságfőcímek és bármilyen különleges öltözet nélkül. De ezen a nyáron néhány alkalommal a HALO egység mégis felvillantotta a kis zöld fényét, hogy jelezze, a Szövetség feladatot ad a Szuper Zéróknak, és öltözet ide vagy oda, Murphnek mindig azonnal ugrándozni kezdett a szíve, mintha valami pajkos kis bárány lett volna.

– Éppen azt mondja, hogy rablás van folyamatban – mondta Marynek, miközben a bezárt főbejáratot nézte. – De

így nem tudunk itt bemenni. Bárki is van odabent, azonnal meglátna minket.

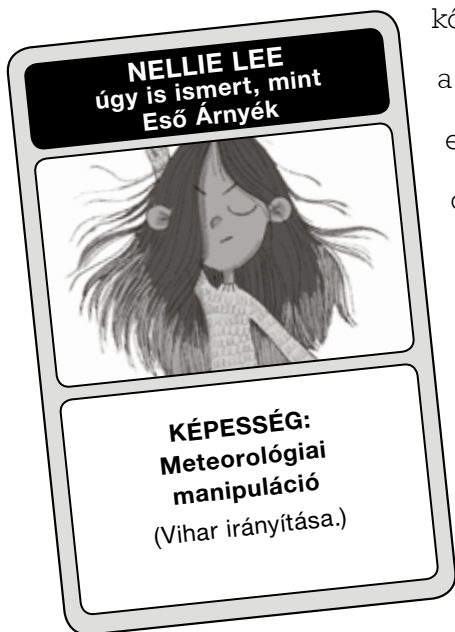
Nyirkos nap volt. Murph izzadt, ezért levetette átnedvesedett pólóját, és a szemével egy másik bejáratot keresett. Odafönt magasan, egy mézszínű kőfalon résnyire nyitva hagytak egy ablakot. Alatta széles ablakpárkány húzódott, és egy biztonsági kamera pirosan pisllákoló fénye látszott.

– Nellie – suttogta Murph –, meg kell semmisítenünk azt a kamerát!

A csoport végén álló alak némán, helyeslően emelte föl a hüvelykujját. Nellie, aki a hőség ellenére a szokásos szakadt farmerjét és lötyögő pulóverét viselte, elősont a szö-

kőkút mögül. Egyik bokortól a másikig lopakodva, hogy elkerülje a kamera látóterét, odasielt a falhoz, és menet közben fölfelé tartott tenyerrel kinyújtotta a kezét.

A múzeum fölötti felhők egyre sötétebbek lettek. Mennydörgés robaja hallatszott, és hirtelen

villámlás sújtott le, és eltalálta a kamerát, amely szikrazápor kíséretében zuhant a földre. Egy másik, kisebb villám is keletkezett, amely úgy tűnt, hogy Nellie kezében tűnik el, ami táncoló kék tűzzel izzott.

Nellie az izzó kezével gyors vágó mozdulatot tett, és úgy csinált, mintha távcsöve lenne, hogy ezeket a szavakat jelezze a barátainak: „Kamera megsemmisítve”. Ennek így leírva nincs sok értelme, de próbáljátok a kezetekkel utánozni, és majd meglátjátok, mire gondolunk.

– Szép munka volt Nellie! – dicsérte meg Murph, miközben a többiek odarohantak a lányhoz.

– Rendben, itt az ideje, hogy bejussunk – fordult Murph Maryhez. – Segítenél nekünk?

Mary bólintott, elővett az esőköpenye zsebéből egy kis összecukható, sárga esernyőt, és megnyomta a fogóján lévő gombot.

– Kapaszkodjatok! – kiáltotta.

– Jaj, ne! Mi a baj? Le fogunk esni valahova? – kérdezte Billy, aki ilyen feszült helyzetekben, mint ez, hajlamos volt a végzet hangján megszólalni.

Mary ingerülten nézett rá. – *Semmi, csak kapaszkodj!* Már-mint hogy fogd meg az esernyőt... – magyarázta türelmesen.

Billy erre olyan arcot vágott, ami egyértelműen azt jelenti: „Hoppá, bocsánat!”

Mindannyian megragadták az esernyő fogantyúját, és elkezdtek emelkedni a levegőbe, mint... Nos, ezt valóban nagyon nehéz bármihez is hasonlítani. Olyanok voltak, mint egy repülő kölykökből álló szőlőfürt. Úgy néztek ki, mint öt horogra akadt, ember formájú hal. De leginkább olyanok voltak, mint öt gyerek, akik egy lebegő esernyőbe kapaszkodnak.

Mary odakormányozta őket az ablakpárkány felé.

– Rendben, szerintetek, mit akarnak ellopni? – kérdezte Murph a levegőbe emelkedés közben. Még nem igazán sikerült megismernie a várost, így mostanáig azt sem tudta, hogy van itt egy múzeum. – Mi a legértékesebb cucc itt?

A többiek megvonták a vállukat.

– Azt hallottam, hogy látható egy egész bemutató a sajtreszelők történetéről, vagy ilyesmi – suttogetta Billy.

– Az apukám azt mondta, hogy a fafúvós hangszerek kiállítására tényleg fantasztikus – állította Hilda, a Szuper Zérók utolsó tagja, akinek göndör hajfürtjei eközben Murph orrát csiklandozták. – Kétségkívül náluk van a környék legrégebbi basszuskürtje – tette hozzá izgatottan a kislány.

Murph elfintorodott. – Azt hiszem, azt senki sem akarná elloponi – vágott vissza. – Bár lehet, hogy mindenki örülne, ha valaki megtenné. Nos, mindenképpen be kell jutnunk, és körül kell néznünk.

Az öt Szuper Zéró összegyűlt a párkánynál, és a nyitott ablakon át egymás után bejutottak egy homályosan megvilágított terembe, amelyet kalapokkal teli üvegvitrinek szegélyeztek.

Úgy bizony: egy olyan múzeumban, ahol épp egy sajtúreszelőknek szentelt kiállítást mutatnak be, hőseink elég balszerencsések voltak ahhoz, hogy egyenesen a Kalap Terembe essenek, amely az egész hely, és feltehetően az egész föld legkevésbé érdekes kiállítása.

– Minden idők legpocsékabb múzeuma – állapította meg Murph halkán, miközben elolvasta a legközelebbi vitrinen lévő feliratot.

Ezt a kalapot Sir Thomas Wimpole azon a napon viselte, amikor másod-unokatestvérének a leánya feleségül ment Carlisle tizennegyedik hercegéhez. A kései Regency kori kalaposmesterség nagyszerű példája, amelyet a legfinomabb kanadai vidrabőrből készítettek egérbunda díszítéssel. Murph, az isten szerelmére, miért olvasod még mindig azt a nevetséges kalapcédulát?

Murph rájött, hogy azt az utolsó részt nem írták le. Csak éppen Mary suttogta a fülébe.

– Bocs – válaszolta –, de ki az az épeszű valaki, aki bármit is el akarna lopni ebből a múzeumból?

– A tolvajok nem a kalapokért vannak itt – kezdte Mary.

– Hát persze, hogy nem. Ki a csoda viselne ilyen időben egyáltalán kalapot? – vágott közbe Billy. – Az embernek beleizzadna a feje.

– Nem, úgy értem, hogy a kalapokat nem érdemes ellopni, de... – próbált Mary újra megszólalni.

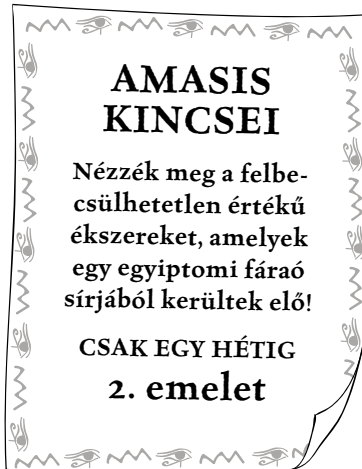
– És ez a cuki darab hogy tetszik? – kiáltott fel Hilda, és odanyomta az orrát egy másik nagy vitrinhez. – Nagyszerű, nézzétek csak! Valódi 1920-as évekből származó lókalap!

Még lyukai is vannak a kis füleihez. – Billy és Nellie odasietett Hildához. Még Mary is kezdett kissé nagyobb érdeklődést mutatni.

Egy bűnözés ellen küzdő szuperhős csapat irányításának másik bonyolult szempontja az – gondolta Murph –, hogy nem szabad hagyni, hogy fura kalapok eltérítsék őket a céltól.

– Ide tudnátok figyelni, kérlek? – kérdezte fogcsikorgatva. – Mary valami fontosat akart mondani.

– Ó, igen – jelentette ki Mary. – Azt mondtam, hogy ha bárki is ki akarná rabolni a múzeumot, azokért van itt. – Ezzel rámutatott egy csillogó színű plakátra, amelyet az ajtónyílás közelében helyeztek el.

A Zérók egymásra néztek, egyszerre húzták fel a szemöldöküket, és hangos „**Óóóó**” kiáltásban törtek ki, ami határozottan jelezte, hogy összehangoltan értették meg a helyzetet.

Mary önelégülten mosolygott.

Az öt Zéró átkúszott az ajtón. Hilda még egy utolsó vágyakozó pillantást vetett a lókalap felé.

Az épületben sötét volt. Egy nagy kőlépcső vezetett a második emeletre, és a Zérók elhaló fémes hangokat és lépteket hallottak odalentről – határozottan olyan hangokat, amelyek rosszban sántikáló emberektől származnak.

Murph egy falon lévő, vörösen izzó, majd zöldre váltó táblára figyelt föl. **A RIASZTÓ RENDSZER NEM MŰKÖDIK** – állt rajta.

Ezért odahívta a Zérókat a lépcső tetejéhez. Amint a korlátot át nyújtogatták a nyakukat, halk hangokat hallottak, és egy zseblámpa fényét látták, amely az alattuk lévő emeleten cikázott ide-oda. Egy halkán hívogató női hang is hallatszott, amely ezt ismételte: „Gyertek a Nénikétekhez, kedveskéim!”

Murph félelmében megborzongott, mint akinek csokis jégkrémmel csiklandozzák a hátát. Milyen fura tolvaj hívhatja magát „Nénikének”?

Ezután gyors mozdulattal csöndre intette a többieket, és tovább irányította a Hősökből álló csapatát, a sötét lépcsőn lefelé...

Penelope Travers volt az ország legnagyobb, egyiptomi régiségekből álló gyűjteményének a tulajdonosa. Nos, jogszerűen szólva valójában nem ő volt a tulajdonos, mert a legnagyobb része lopott volt. De odahaza, a családi birtokon álló otthonában *valóban volt* egy nagy egyiptomi régiséggyűjteménye, amelyet – azt tervezte – ma éjjel még gazdagítani fog.

A betörő szeme úgy csillogott, mint valami kidülledt disznószem, miközben Penelope ide-oda kacsázott, és kárörvendő pillantással méregette a fénylő kincseket, amelyek megtöltötték a múzeum üvegvitrinjeit. – Hugo, kikapcsoltad a riasztót? – csattant fel hirtelen éles hangon.

– Igen, Nénikém – hajlongott alázatosan egy elegánsan öltözött fiatalember, aki nagy igyekezettel tapogatott egy táblát a falon. – Készen állunk a rock and rollra!

– Ne használd ezt a nevetséges kifejezést! – förmedt rá Penelope, miközben az egyik tekintélyt parancsoló, gyűrűkkel borított ujját fenyegetően rázogatta a fiú felé. – Hát hol van

az én másik unokaöcsém? Gyere csak ide, te minden hájjal megkent gazfickó!

Előtűnt egy harmadik alak. Tagbaszakadt, zömök fiatalember volt, akinek a pocakja harcot vívott az ingével, és majdnem sikerült győzedelmeskednie.

– Rupert, megvannak a zsákjaid? – kérdezte Penelope.

– Ja – felelte a fiú, aki nem volt túlzottan beszédes típus.

– Akkor itt az ideje, hogy még néhány újabb kedvencet tegyünk hozzá az én kis gyűjteményemhez – mondta sutogva Penelope Travers. – Azt hiszem, azokkal a cicuskákkal fogjuk kezdeni.

Odavonszolta magát egy oszloptalponhoz, amely a terem közepén állt. A tetején egy csillogó, arany macskaszobor volt, amelynek szemét egy zöld ékszer díszítette. – Gyere a Nénihez! – csalogatta, és kinyújtotta nyirkos kezét.

De abban a pillanatban különös zaj vonta el a figyelmét. Úgy hangzott, lehetetlen módon, mintha parányi kis lovak patái dobognának. A leendő macskatulvaj mereven bámult át a válla fölött, de a homályban semmit sem látott.

Amikor az öregasszony visszafordult, az aranymacska eltűnt.

– Hol van? – visított Penelope. A szobortalp felé hadonászott, és órült módjára kapkodta a fejét, mintha a kincs úgy kóborolt volna el, mint egy igazi macska, ami a fenekét nyalogatva valahol ott tanyázik a közelben.

Penelope sárga fényvillanást pillantott meg a terem vége felől, és összeszűkül a szeme. – Valakik vannak ott. **Ru-
PERT! Fogd el őket!**

– Nénikém, örömmel – morogta Rupert, és odacsoszogott a kiállítás végénél lévő hatalmas aranyzarkofághoz. Ez a felirat állt rajta:

Amasis fáraó múmiája
MEGÉRINTENI TILOS!

– Nénikém, nem látok senkit. Csak a múmiát – kiáltotta Rupert.

– Akkor keresd meg őket! – hallatszott Penelope erős, szakos hangja a vitrinek mögül. – Biztos valahol itt rejtőznek.

Rupert odasompolygott a függőlegesen álló zarkofághoz, és kinyújtotta a kezét, hogy felnyissa a fedelet, és megnézze, vajon rejtőzik-e odabent valaki.

– Gyere a papához, múmia! – mormogta magában, azt bizonyítva, hogy miért is jó, hogy keveset szokott beszélni.

A szarkofág hirtelen kivágódott. Ósrégi gézszalagok szálltak mindenfelé, mint a papírszerpentinek a valaha rendezett legfurább bulin, és Rupert rémülten üvöltözött, amint Amasis fáraó megőrzött maradványai felfújódva repültek ki a koporsóból.

Rupert sarkon fordult, és ellökte a nénikéjét az újtából, miközben kirohant a teremből, és leszáguldott a lépcsőn.

Billy a szarkofág mögül átnézett Murphre, aki egy közeli szfinksz árnyékában bújt el, és – elégedettsége kifejezése-

ként – többször is a magasba emelte a hüvelykujját.

Hugo, Penelope Travers másik unokaöccse rémülten nézte, amint izmosabb bátyja elmenekül. De amint az ajtó felé kezdett settenkedni, a nagynénje megállította.

– Ne olyan gyorsan – kiáltotta Penelope. – Nem azért jöttem el ideig, hogy

a kedvenceim nélkül távozzak! **Menj oda vissza, és szerezz nekem valami csillogót! MOST!**

Hugo bizony félt a felfúvódó múmiáktól, de a kiabáló nagynéniktől még jobban rettegett. Tapogatózva előre somfordált, azt remélve, hogy elcsen valamit, és gyorsan kijuthat. A szeme egy csillogóra fényesített fémkorsón állapodott meg, amely az egyik vitrin tetején árválkodott. Meg akarta ragadni, de ekkor a vitrin mögül kivágódott egy kéz, és ugyanakkor érintette meg a korsót, amelynek a felszínét azonnal ide-oda cikázó, kék, elektromos szikrák borították el. Hugo teste rángatózni kezdett, és táncra perdült, amint Nellie felhalmozott villámjainak az elektromos árama átjárta

az egész testét. Hugo elrántotta a kezét, és a bátyja után levágtatott a lépcsőn.

– Haszontalan fiúk – dohogott magában Penelope, és kihúzta magát. – Nos, ahogyan a régi szólás tartja: ha el akarsz lopni valamit, lopd el magad!

Ezzel odasomfordált a legközelebbi vitrinhez, amelyben állatok – krokodilok, macskák, kígyók és legelől két apró lovacska – szobrait lehetett látni.

– Állj meg pontosan ott! – hallatszott mögötte egy hang. Penelope megfordult.

Az ajtóban csípőre tett kézzel, a nemzetközileg elismert Hős pózban egy fiatal fiú állt. A haja összekócolódott, a farmerja ócska volt, de a fiú magabiztosan és nyugodtan nézett rá.

– Kihez van szerencsém? Csak nem egy mitugrász rendőr? – kiabálta szentelenül a tolvaj.

– Nem tudom, az mit jelent – mondta Murph. – De az ön kis bevásárló körútja véget ért.

– Ó, nem hiszem – próbált Penelope időt nyerni. – Most pedig össze fogom szedni ezeket az ősi szobrokat, és utána rögtön távozom. Ez ellen pedig semmit sem tudsz tenni.

Ezzel belenyúlt a vitrinbe, megragadta a lovacskákat, és az ajtó felé rohant.

Pontosan akkor, amikor odaért a lépcső tetejére, úgy döntött, hogy megáll egy kis kárörvendő pillantásra. Most, hogy tudta, ennek az egész zűrzavarnak az okozója egy vézna kisfiú volt, biztosra vette, hogy – az ősi egyiptomi lovas szobrokkal a kezében – időben hazaér majd teázni.

– Gyere csak, szép kis lovacskám! – fuvolázta, és az egyik kis lovat odatartotta az arcához. – Vágtázzunk el ettől a fura kisfiútól!

Penelopénak csak annyi ideje maradt, hogy megállapítsa, igazán *nagyon* valóságos a szobor, mielőtt a ló előre lendült, és jól megharapta az orrát. Penelope felkiáltott, és elengedte a parányi kis lovat.

– Vigyázz! – hallatszott egy kiáltás az egyik könyvszekrény mögül.

Hilda kiszaladt, és odarohant a lóhoz, amely ott feküdt a kőpadlón.

– Artax, jól vagy? – suttogta. A lovacska megnyugtatóan nyerített. Hilda dü-

hösen nézett Penelopéra. – **Senki sem bánthatja a lovaimat!**

Penelope abban a pillanatban rájött, hogy a második lovat még mindig a kezében tartja. Felsikoltott, amikor a ló szépen piruettezett, alaposan állon rúgta őt, és letaszította a lépcsőn. Penelope karja ide-oda csapódott, és az arca reszketett, mint egy mosógép tetején lévő kocsonya.

Mind az öt Szuper Zéró összegyűlt a lépcső tetején, hogy lenézzenek az eszméletlenül fekvő betörőre.

– Szép munka, Hilda! – gratulált Mary, miközben lelibeggett a mennyezetről. Egyik kezében az esernyőjét, a másik kezében az arany macskaszobrot szorította. – Billy, ügyes voltál a szétrobbanó múmiával!

Billy elvigyorodott. – Murph ötlete volt – ismerte el.

– Ugyanúgy, mint a legjobb ötleteink általában – jelentette ki Mary. Mindannyian odafordultak a vezetőjükhöz.

Murph elvörösödött, és a szájához emelte a HALO készüléket.

– Szövetség, vétel! Itt a Szuper Zérók. Múzeumi gyanúsítottak semlegesítve. Kérem értesíteni a Képességfelügyeleti és Irányítási Egységet! – Murph, miután befejezte a jelentést, a jól végzett munka utáni elégedettséggel nézett a barátaira.

– Szuper Zérók, vettük a jelentést – hallatszott egy nyugodt hang a készülékből. – A rendőrség hamarosan megjelenik. Hagyjátok el a helyszínt, és tűnjetek el! Szép munka volt!

Amint a képernyő elhomályosodott, Murph az órájára nézett. 8 óra 25 perc volt.

– A mindenit! El fogok késni a vacsoráról!

Mary elmosolyodott, és felé nyújtotta az esernyőjét. – Hazavigyelek?

Penelope Traverst a múzeum előtt próbálták betaszigálni egy rendőrautó hátsó ülésére.

– De gyerekek voltak – hadarta. – Legalább két gyerek. Az egyik elektromos lehetett! Egy másiknak lovai voltak! Apró lovacská! Az egyik megharapott!

– Ja, persze, aranyoskám, azonnal utánanézőnk – gúnyolódott a rendőrtiszt, akit néhány héttel később kitüntettek, amiért elfogta az ország egyik leghírhedtebb macskatolvaját. – Majd felkérjük az apró lónyomozókat, ne aggódjon! Most azonban szálljon be a kocsiba!

Ezzel besegítette a még mindig panaszkodó Penelopét az autóba, és nem vette észre a sárga villanást, amely egy magas ablakpárkányról indult, és az alacsony felhőben tűnt el.

Murph látta a Mary haján és gyapjúsálján szikrázó harmatcseppeket, amint ők ketten áthatoltak a felhőkön, és végigsuhantak

a városon. Mary az egyik kezével szorosan fogta az esernyőjét – a másik keze Murph dereka köré fonódott. Messze nyugatra a lenyugvó nap elkezdte a felhők széleit csillogó rózsaszín fény-nyel bevonni. Olyan látvány volt, mint egy óriási tányér krump-
lipüré, amelyet finom eperízű cukormázzal borítottak be – ami undorítónak hangzik, de valójában nagyon jól nézett ki.

Murph azonban ettől kissé kínosan érezte magát. Amióta Mary, néhány hónappal ezelőtt, megmentette a biztos járdán bekövetkező haláltól azzal, hogy megragadta a kezét, és ki-
röpítette a veszélyből, olyan volt, mintha a kellemetlenség
érzésének mutatója jó pár fokkal följebb emelkedett volna,
ha bármikor csak kettesben voltak. Most pedig, amikor szót-
lanul repültek rózsás-fehér felhőpamacsok között, az a ve-
szély fenyegetett, hogy a mutató rögtön kiakad.

Murph, hogy megtörje a feszültséget, azt kérdezte: – Ööö,
hm, milyen az új esernyőd? Úgy emlékeztem, hogy azt mondtad, valójában nincs többé szükséged rá, hogy segítsen repülni.

– Nos, mégis könnyebb az esernyővel. Segít jobban oda-
figyelnem, ha ez jelent valamit – felelte Mary könnyedén.

Murphnek ez egyáltalán nem jelentett semmit, de annyira örült, hogy megtört a csend, hogy ok nélkül ideges, nyerítő nevetésben tört ki.

Mary megértően nézett rá. – De elég a fecsegésből! Éppen eléggé elkéstél. – Ezzel leereszkedtek az eperszínben játszó felhők közül.

Murph anyukája pontosan nyolc harminckor odavonult a házuk kapujához, és dühösen nézett végig az utcán.

– **Murph!** – kiáltotta az esti levegőbe.

– Tessék? – fuvolázta mögötte egy ártatlannak tűnő hang. Murph anyukája megfordult, hogy meglássa, amint a kisebbik fia könnyedén lépdel lefelé a lépcsőn, mint egy gondtalan kis manó, aki már szó szerint órák óta otthon van.

– Hm, ó! Nem hallottam, hogy bejöttél – mondta az anyukája zavartan. – Mindenesetre, gyerünk, ez a Vakáció Végi Utolsó Esti Házhoz Szállított Vacsora! Lakjál jól, mielőtt a bátyád megeszí az összes rákszirmot!

– Andy, hagyj nekem párat, te mohó, nagy elefánt! – kiáltotta Murph, és besietett a konyhába.

Ez szép munka volt – gondolta magában. Rablás elhárítva, és időben itthon vagyok a citromos csirkéhez. Talán ez a Hős ügy végül is egyáltalán nem olyan bonyolult.

Ennél nagyobbat nem is tévedhetett volna.

MESSZE-MESSZE egy fekete ruhás ember a cellája hideg kőpadlóján ült és hallgatózott.

Behunyt szemmel, feszülten figyelve beállította a szuper-érzékeny hallását, mint egy rádiót, úgy fürkészte a fölötte lévő világot. Meghallgatta a sok-sok mérföld távolságban kiejtett szavakat, és mindet megvizsgálta – mintha folyami iszapban keresne aranyrögöket –, hogy felhasználja egy menekülési terv elkészítéséhez.

Évekig hallgatózott, de semmi használhatót nem talált. De most, végre-valahára valami megváltozott. Kifürkészte a sós levegőből, mint egy távoli apály és dagály fordulását.

Eljött az ideje. Annak az ideje, hogy még egyszer újra munkához lásson.

A fekete ruhás ember kinyitotta kegyetlen szemét. Kinyújtotta egyik sápadt, vézna kezét, és megragadott egy kis követ.

Rongyos fekete ruhájában az egész világ számára olyan volt, mint egy agg, összetöpörödött madár, amely meggörnyedve arra használja a követ, hogy a gránitpadlóra írjon vele. A kő förtelmesen csikorgott – de rajta kívül senki sem hallotta. Harminc év óta senki más nem jött ide, ebbe a cellába.

De ez megváltozni látszott.

A férfi csak akkor hagyta abba, amikor már nagy, egyetlen, fehér betűk vették körül.

Hallotta egy kamera kattánását, amint a gép az üzenetre fókuszál, amelyet egy képernyőre továbbít, valahová a fenti világba.

A kövön ez az üzenet állt:

**KÉSZ VAGYOK BESZÉLNI.
HOZZÁTOK IDE MURPH COOPERT!**